

„Sme iní, ale cítime rovnako“

Pozrime sa na druhú stranu. Ako vnímajú život? Aký je ich svet? O svoj pohľad sa podelil jeden z nich, tak si pozrite život ich očami.

Žijeme v dobe, kedy psychické ochorenie už nie je veľkou neznámou pre spoločnosť. Tak ako v prípade sexuálnej orientácie alebo pre telesné postihnutie, je úlohou dneška, venovať pozornosť aj ľuďom, ktorí sú trochu „iní“ z rôznych hľadísk.

Psychika je zložitý stav u mnohých zdravých, nieto pre osoby s poruchou psychického zdravia. V každom ohľade je to oveľa ťažšie byť chorým. Ale, čo človek nezažije, to nepochopí. Večítť sa do druhého nedokáže každý, u chorého je to ešte komplikovanejšie, avšak, kto sa rozhodne pomôcť, určite tak obohatí aj svoj život novými podnetmi.

Trápenie v duši zanecháva veľkú bolesť. Ochorenie vzniká na rôznom podklade. Prejaví sa neočakávane a zastihne človeka nepripraveného na takúto zmenu, na takú púť, s ktorou potom musí bojovať. To, čo jedinec cíti vo svojom vnútri, je jedinečné preňho, dalo by sa povedať, že **vnútorný svet u chorých je bohatší a možno aj zaujímavejší, kdežto reálny svet chudobnejší.**

Po prvé, je dôležité prijať danú chorobu ako fakt, zžiť sa s ňou a čo najviac sa približovať skutočnosti navôkol. Mení to situáciu, ako pre chorého, tak pre okolie, ktoré takisto začína chápať, že je to síce „iné“, ale umožňovať mu aj tak radosť zo života, ktorá mu prináleží.

Umožňovať chorému jednoduchší pohľad na svet, pretože on je niekedy tak zavalený svojimi vlastnými problémami, že sa môže vymykať realite. Keby sa dali myšlienky hneď uviesť na papier, tak by bolo potrebné ich zapísať aj na niekoľko strán naraz. Sú často poprepletané tak, že sa nedajú logickým vysvetlením zdôvodniť, avšak pre neho sú podstatné a riadi sa nimi.

City sú však zachované v plnej miere, šťastie aj smútok je pre nás všetkých rovnaký a je na ostatných, ktorí danú poruchu nemajú, vedieť nájsť v sebe lepšieho človeka a nezosmiešňovať týchto ľudí. Kto má v blízkosti takto psychicky zlomeného človeka, ten vie, že bolesť prežíva ešte bolestnejšie a lásku ešte láskavejšie. Niekedy je akoby stálym dieťaťom alebo rojkom. Obeťuje vám aj poslednú vec na svete, ak by cítil, že chcete patriť do jeho sveta a nesklamete jeho dôveru v lepší zajtrajšok.

Byť psychicky chorým je brať život s obrovskou pokorou a hoci aj maličkosť nebrať ako samozrejmosť. Ten, kto si prešiel životom aj z iného uhla pohľadu, vie, aké ťažké sú chvíle ešte ťažšie, keď sa ocitnete na periférii záujmu ostatných. Zanechá na duši jazvu, v srdci bôľ, že je to ozaj tvrdý údel fungovať vo svete bezočivých a nepríjemných ľudí, ktorí sú vo svojej podstate horší pre spoločnosť, aj keď sú zdraví.

Prijímateľka HUMANITÁR, n. o.